

Шта кажу странци о томе ко су Срби

Мирослав Лазански

11.09.2016.

Западне дипломате стоје онако збуњени и у чуду се питају шта ово би?

Фотка емитована из Бањалуке можда ће ући у анале савремене дипломатије као симбол промене досадашњег униполарног света: група западних дипломата стоји испод једне липе испред зграде Председништва Републике Српске.

Тек што је завршен састанак са председником Милорадом Додиком, који је одбио све предлоге западних дипломата да откаже најављени референдум о Дану Републике Српске. И сада западне дипломате стоје испод липе онако збуњени и у чуду се питају шта ово би?

Истовремено у централама западних обавештајних служби аналитичари грозничаво размишљају шта да се ради. Да се пошаље Шеста флота у Јадран не вреди, заузета је око Руса у Сирији и руских маневара у Црном мору.

Док би се прикупила авијација НАТО за неко евентуално бомбардовање референдум би већ био одржан. Уосталом, кога бомбардовати? Гласачке кутије? **И како опет бомбардовати Србе када су преживели шест ратова у последњих 100 година?**

„Какви су заправо ти Срби у Босни”, питао је ових дана у централи Ренд корпорације виши аналитичар Нил Гардинер свог колегу из ЦИА задуженог за Балкан.

„Анархисти у миру, солидарни у рату, вековима пркосе целом свету, високи и снажни, тврдоглави и лукави, отпорни и одлични ратници, али после борбе пију до бесвести и немилосрдно се туку око плена.”

„Чекај, па то су запажања једног анонимног византијског хроничара са почетка осмог века.”

„Тачно, али ништа се код њих није променило ни после 12 векова, то је последњи европски народ за кога је душа, са свим оним што она може да садржи, још у центру свега.”

„Колега, ако се ова тврдња узме за полазиште то може бити повод за велике неспоразуме. Узмите само Светог Саву, сина првог српског краља и свештеника који је још у 13. веку овако описао своју земљу Србију:
’Србија није на Истоку и није на Западу и премда вероватно осећа источни утицај, делује много окренутије према ономе што се догађа у другом делу света.’”

„Пустимо Светог Саву, у међувремену, **после тог 13. века, ми смо их бомбардовали и засули осиромашеним уранијумом, па им ни следећих 13 векова неће бити довољно да се реше радиоактивности.**

Зар није Артур Шопенхауер лепо рекао:

’Опростити и заборавити значи стечена драгоценост искуства бацити кроз прозор.’”

„Гледајте, ЦИА је направила портрет Срба и Србије.

Србија никад није била земља Истока, какав год да смисао желимо да дамо овој дефиницији, готово никада потпуно словенска, никада потпуно православна, потпуно изван Теодосијеве линије, никада византијска, никада потпуно потчињена Турцима, без обзира на пет векова њихове доминације, никада потпуно развијена, али никада ни потпуно отуђена идејама прогреса, никада потпуно комунистичка, никада укључена у војне блокове.”

„Па то је једна врста опортунизма?”

„Делимично, али то је пре свега једна вокација која Србе, готово увек по цену невероватног крвопролића, изнова подстиче да не буду део геополитике, већ да покушају да је одређују, са свим ограничењима на које наилази једна мала и поносна земља када покуша да се супротстави нама, односно НАТО-у.

Знате колега, када боље размислим, не знам да ли и ви у 'Ренду' имате сличне закључке, судбина Срба увек је била оваква: да групно стигну до маргина европске културе, не говорим о сјајним појединцима, и да дотакну њене најбоље тренутке, да својим интелектуалцима дају велики, али изолован значај и да затим сваки пут изнова потону у своје порекло и словенску традицију и мистику жртвовања.

Ако нешто са сигурношћу могу да кажем о Србима и Србији, то је да је у извесним тренуцима своје историје Србија уживала, а много чешће и трпела суштинску екстратериторијалност.”

„Шта хоћете тиме рећи?”

„Постоји један концепт без кога се српски идентитет не може разумети, **МИ СМО ТО ДОСТА ТЕМЕЉНО ПРОУЧАВАЛИ У ЦИА.** Српски идентитет је веома стар и очуван с многим својим првобитним конотацијама. То је систем вредности који је до јуче, на пример, одбацивао концепт 'стратегије', изједначавајући га са схватањем 'лажи', или саму идеју да се може правити политичка каријера. Наравно, све до појаве Милошевића. У српском идентитету појмови као што су истина и правда, колико год били подложни погрешном тумачењу, остају у центру система живота. То је потпуно страно нама на Западу, јер нама доминира све већа 'анестезија'.

Између Запада и Срба постоји један зид сачињен од осећања, зид саграђен на супротности између мањкавости са једне и претераности осећања са друге стране. За Србе су наша хладноћа и прорачунатост грехови већи и од убиства, под условом да је убиство почињено у праведном рату. У српском друштву 'расподела осећања' је изгледа хомогена, без обзира на културне и сталешке разлике, а територија је за Србина не само својина већ идентитет, живот.

Пре 66 година немачки научник Герхард Гајсман је српски менталитет описао као прелазан, дубоко патријархалан и на неки начин разапет између словенске реалности и европске равнодушности', док је у исто време Виктор Тавск, хрватски лекар у Београду описао Србе као 'последњу и најдубљу нацију душе'."

Ови што су шапутали испод липе не схватају да српски идентитет још има снагу коју је Запад заборавио...

Извор: politika.rs